

Militararbejdere, og den anden Del bespare de i den lille Vælse, vi skulde have for vort Landeværn, og som er nødvendig, hvis dette overhovedet skal være formeret og brugeligt i Krigstid, og i begge disse Henseender begaa de Herrer et Brud paa deres Principer, for at faae en Besparelse fremfor Folkethingets Forslag. Men denne Besparelse har Landstinget ogsaa budt i sit Forslag, som vi dog refuserede og tilvisse betragtede som det Modsatte af en Indrømmelse. Jeg siger derfor, at deres 150,000 Ljenesløbage ere det Modsatte af en Indrømmelse, og hvad de andre angaar, maa de lade Landstinget og Regeringen i alt Besæftligt — og jeg vil for en Del tage os med — være enige med dem. Der er Et, som de Herrer have opnaaet, og det er, at de have faaet 1,000 Karle fri lige ved Jul i nogle Maaneder for Winterjenseten; men de maa erindre, at enhver Mand i Landet vil sige, at den gamle Ordning var langt fordelagtigere, thi da fik vi vore Karle hjem den 1ste August til Høsten, og havde dem hjemme indtil November. At vi nu skulle have dem tilbage midt i Winterens arbejdsløse Tid, sætte vi ingen Pris paa; thi det vil hverken være os eller dem til videre Nytte. Men, mine Herrer, den Forandring, som De have faaet, kunde De let have opnaaet paa anden Maade, hvis De havde haft Tid til at tænke den hele Ljenesløbagen rigtig igjennem. De kunde let have opnaaet, at den samme Lettelse var bleven henlagt til om Sommeren fra den 15de Mai, hvis De havde begyndt i den uheldige Tid den 1ste April, eller fra den 15de Juni, hvis de havde begyndt den 1ste Mai, og til den 1ste November, og saa havde de haft de samme Tusind Mand hjemme i Høststans og Kornhøstens Tid. Men hvad have de nu givet Landstinget til Gjengjæld for denne Lettelse? De have givet en Gjengjældelse af 5te og 6te Mærgang for at faae disse Winterdage fri, saa jeg vil bede Dem ikke at gaa for meget omkring og rose Dem af Besparelsen af disse Ljenesløbage, thi denne Besparelse er tilvisse mager. Med Hensyn til Domicilbestemmelsen ved Forstærkningen vil jeg sige, at, hvis den overhovedet efter det foreliggende Forslag kunde være bleven af Betydning, anser jeg den for en rigtig Bestemmelse, og det er blandt disse udsyldende Bestemmelser, som jeg og mine Meningsfæller, hvis vi havde faaet Lov til at vide, hvad vi vilde, i det berømte Fællesudvalg, vilde have foreslaaet og vilde have fremsat sammen med de Herrer, hvis de ikke havde foretrukket visse Udenomsveie. Det ærede Medlem sagde til mig, at jeg vilde negte denne Domicilbestemmelse. Det ærede Medlem har selv ved sine Indstillinger til 2den Behandling sluttet sig til vor Bestemmelse (Modsigelse af Bernsten). So! Det ærede Medlem har filllet sig ganske paa samme Maade som jeg ved 2den Behandling. — Jeg har dermed omtalt det ærede Medlems positive Indven-

ninger mod mine Bemærkninger mod Lovforslaget. Hvad nu hans høie Flugt angaar paa Nationalgardehesten, paa Nationalfølelsens Vinger, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at, hvis dette Forslag, hvis Fader jo er det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen), er et sandt Udtryk for hans nationale Følelse, saa maa jeg dog spørge om, hvad den psykologiske Grund er til, hvilken mærkelig sjælelig Grund det har, at det ærede Medlem nu i sex å syv Aar har siddet i Forsvarsudvalg og i denne Samling har siddet der i 9 å 10 Maaneder, uden at han har fundet et forsøgende Udtryk for denne varme nationale Følelse, og først i disse tre Dage efter, lad mig sige Døgn, da de forhandlede med det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), først da sandt de det levende Udtryk for denne levende og varme Følelse (Kl. Bernsten: Det ærede Medlem glemmer Søværnsloven!). Det er forelsbig denne Lov, jeg taler om; jeg skal gjerne komme til den anden senere. Jeg siger, at jeg gjerne overlader hele den Opfattelse og hele denne Betragtning af, hvad man fortaar ved national Følelse, og hele Anvendelsen af dette, jeg havde nær sagt hellige Ord til det ærede Medlem for Bogense (Kl. Bernsten). Dette ærede Medlem vilde ogsaa gjerne have et Par Ord sagt om Søværnsloven. Jeg skal da sige ham dette, at, da de Herrer ikke ønskede at forhandle med os, vilde de dog springe foran paa den Maade — nu siger jeg min Opfattelse, og jeg tror, at det ærede Medlem har forlangt Ordet, saa kan han rette det, — at de i Grunden derved vilde lægge en Lænke om Benene paa begge Forsvarslovene, saa at Intet skulde fremmes. Jeg udtaler her den Opfattelse, jeg har af det ærede Medlem og hans Benner. Men da de stillede saa høitgaaende Forslag til Søværnsloven, at de forbausede Ministeren og alle hans Benner og overgik Høire paa flere Punkter fra tidligere Tid, antog jeg — og jeg tror, at jeg har flere Data for den Opfattelse, end jeg her parlamentarisk kan fremsætte, — at dette var beregnet paa at stille Noget op for at give et Udtryk for deres Kjærlighed til Marineministeren, Noget, som han dog naturligvis ikke skulde have, men som man stillede op for at vise ham: Der kan De se, at De faar ingen af Delene, fordi De nu sidder sammen med den anden Forsvarsminister. (Kl. Bernsten: Det er aldeles urigtigt!) Saa saa, det er aldeles urigtigt. Hvad var da Grunden til, at de ærede Medlemmer lavede og saa sundrigt i de 2 Dage fra Mandag til Onsdag med Forsæt tilbageholdt for os lige indtil umiddelbart før Kl. 1 en Sammenkøblingsparagraf, som skulde have været vedtaget, og som vilde have forhindret den hele Historie? Og da de Herrer fik at vide, at de maatte tage fuldt ud deres Afstemning ikke paa den Slags politiske Forbindelser og politiske Betragtninger, der for Andre maatte ikke være saa gjennemsigtige som for dem,